

Informacja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o stosowaniu w roku 2018 *ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1109 z późn. zm.) w zakresie realizacji zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z *Konwencji Genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz Protokołu Nowojorskiego dotyczącego statusu uchodźcy*

Warszawa, marzec 2019 r.

Spis treści:

1. Stan prawny	3
2. Wykonanie <i>ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</i> w zakresie rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej	5
3. Postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców.....	18
4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	20
5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej	22
6. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego</i> w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów	25
7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców	27
8. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego</i> w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej	28
9. Zakończenie	35
10. Załączniki (tabele statystyczne)	36

1. Stan prawny

Konwencja Genewska dotycząca statusu uchodźców, sporządzona dnia 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 515) oraz *Protokół Nowojorski dotyczący statusu uchodźców, sporządzony dnia 31 stycznia 1967 r.* (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 517) definiują materialno-prawne podstawy nadawania statusu uchodźcy oraz określają najważniejsze prawa i wolności uchodźców. Ww. akty prawne nie precyzują jednakże zasad i trybu postępowania w sprawach o udzielenie ochrony międzynarodowej. W Polsce kwestie te reguluje *ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*. W ustawie unormowano także zasady wydawania uchodźcom dokumentów, zasadę *non-refoulement*, czyli zakaz wydalania uchodźców, oraz zasady współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców. W odrębnych aktach uregulowane zostały w prawie polskim prawa socjalno-bytowe uchodźców.

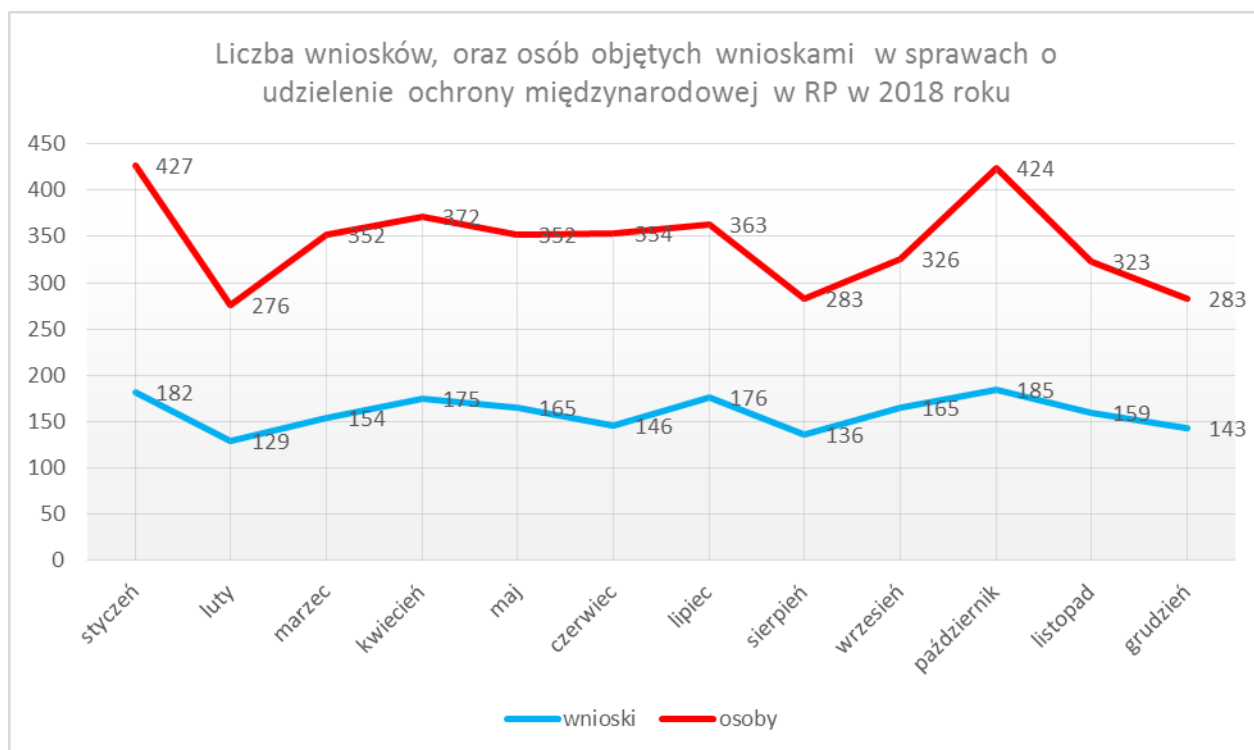
Polska stosuje tzw. jednolitą procedurę azylową. W toku postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej bada się nie tylko spełnianie warunków do uznania za uchodźcę, ale także – w razie stwierdzenia, że nie są one spełnione – inne okoliczności skutkujące ochroną przed powrotem do kraju pochodzenia. Cudzoziemcowi, który nie kwalifikuje się do uznania za uchodźcę, lecz który w przypadku powrotu do kraju pochodzenia może być narażony na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, udziela się ochrony w postaci ochrony uzupełniającej. Ochrona międzynarodowa może być również udzielona cudzoziemcom przesiedlonym do Polski z krajów trzecich czy też relokowanym z innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Począwszy od dnia 20 lipca 2007 r. organem właściwym w sprawach udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, który prowadzi postępowania o udzielenie

ochrony międzynarodowej przy pomocy Departamentu Postępowań Uchodźczych.

2. Wykonanie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej

W 2018 r. złożono w Rzeczypospolitej Polskiej 1 915 wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Wnioskami tymi objęto 4 135 osób, co jest liczbą mniejszą w porównaniu do roku poprzedniego o kilkanaście procent (około 14% - wnioski, około 19% - osoby).

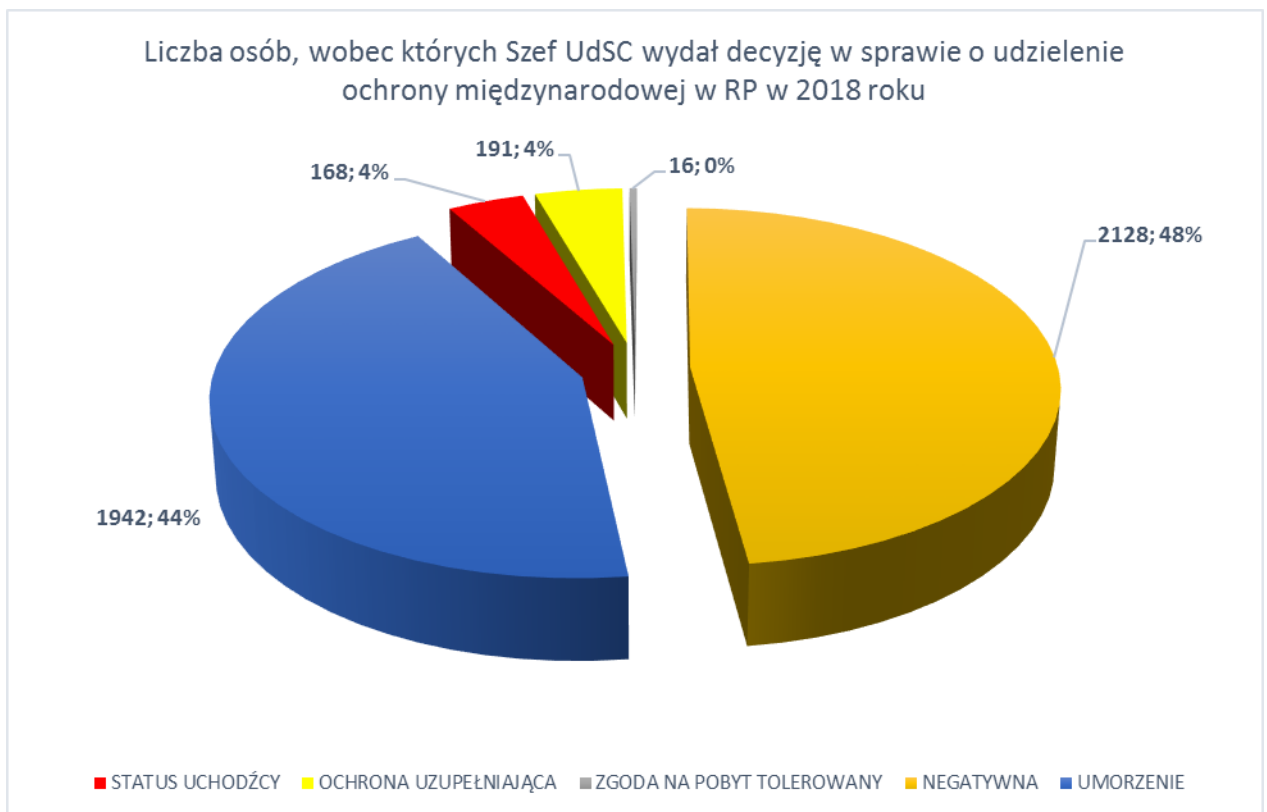

Największą grupę osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej stanowili w 2018 r. obywatele Federacji Rosyjskiej – 2 721 osób (około 66% ogółu). Drugą najliczniejszą grupą cudzoziemców byli obywatele Ukrainy – 466 osób (około 11% ogółu). Ponadto, o ochronę

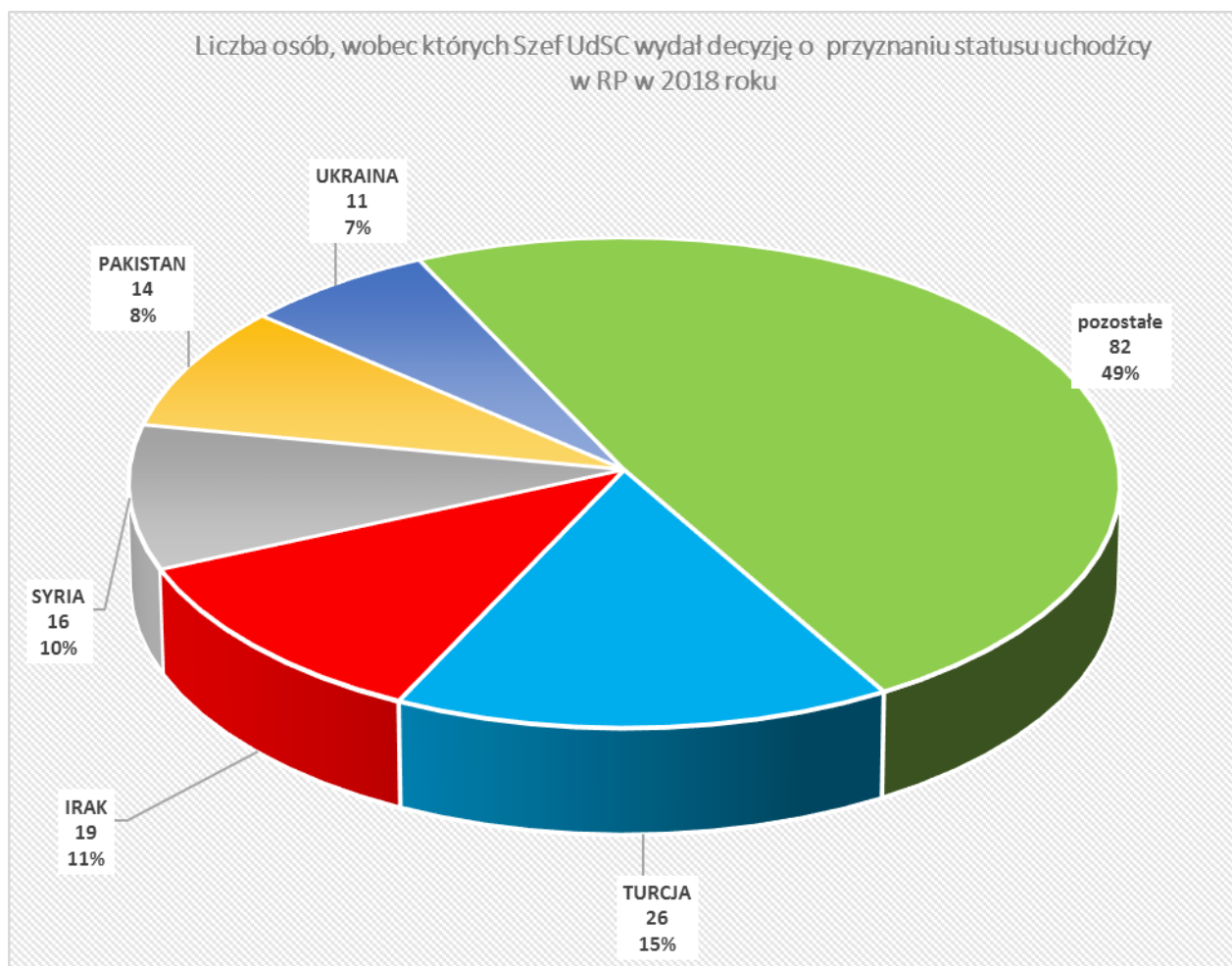
międzynarodową występowała najczęściej obywatele Tadżykistanu – 144 osoby, Armenii – 71 osób, Iraku – 70 osób i Turcji – 61 osób.

Analiza powyższych danych wskazuje, że w 2018 r. w porównaniu do roku poprzedniego nie zmienił się istotnie skład narodowościowy cudzoziemców ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o udzielenie ochrony międzynarodowej, aczkolwiek procentowy udział osób pochodzących z Federacji Rosyjskiej oraz Ukrainy nieco spadł (w 2017 r. odpowiednio około 70% i około 13%), podobnie jak liczba cudzoziemców pochodzących z Tadżykistanu (w 2017 r. 154 osoby) i Armenii (w 2017 r. 85 osoby).

W minionym roku wydano decyzje w sprawach 4 445 osób wnioskujących udzielenie ochrony międzynarodowej w 2018 r. i wcześniej.

Zgodnie z art. 1 A ust. 2 *Konwencji Genewskiej*, uchodźcą jest osoba, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, na skutek tej obawy przebywa poza granicami kraju pochodzenia i nie może lub nie chce z tego powodu korzystać z ochrony tego kraju. Przepis ten został bezpośrednio przetransponowany do *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (vide art. 13 ust. 1).

W ubiegłym roku status uchodźcy nadano 168 cudzoziemcom, w tym między innymi 26 obywatelom Turcji, 19 Irakijczykom, 16 cudzoziemcom z Syrii,

14 Pakistańczykom, 11 obywatelom Ukrainy, 10 osobom z Tadżykistanu i 10 z Turkmenistanu.

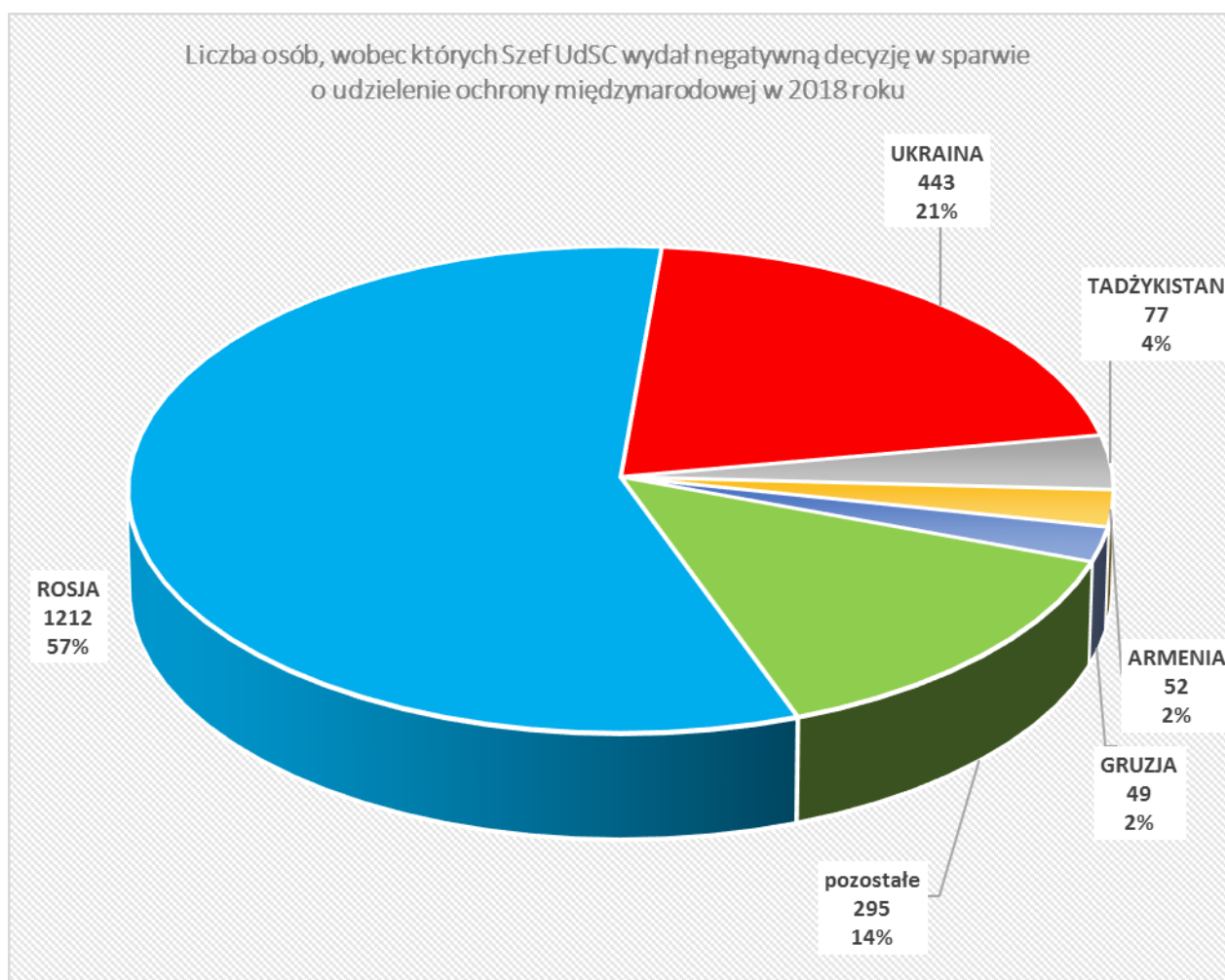
Dla porównania, rok wcześniej tą formą ochrony objęto 150 osób (17 Syryjczyków, 56 cudzoziemców z Ukrainy, 14 obywateli Federacji Rosyjskiej i 13 osób pochodzących z Iranu.). Liczba osób, którym nadano status uchodźcy w roku ubiegłym była zatem o około 12% większa w porównaniu do roku 2017.

Zgodnie z art. 1C *Konwencji Genewskiej*, jej postanowienia przestają obowiązywać w stosunku do osób, które dobrowolnie zwrócą się o ochronę państwa, którego są obywatelami, dobrowolnie przyjmą utracone uprzednio obywatelstwo, przyjmą nowe obywatelstwo i korzystają z ochrony państwa, którego obywatelstwo przyjęły, ponownie dobrowolnie osiedlą się w państwie, które opuściły lub poza którego granicami przebywały z powodu obawy przed prześladowaniem, albo też nie mogą dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa, albowiem ustały warunki, w związku z którymi zostały uznane za uchodźców. Wskazane powyżej tzw. klauzule ustania uwzględnione zostały w art. 21 ust. 1 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*.

W 2018 r. w oparciu o wskazane powyżej przesłanki statusu uchodźcy pozbawiono 11 osób – 9 obywateli Federacji Rosyjskiej, 1 obywatela Libanu oraz 1 obywatela Pakistanu. Z kolei ochrony uzupełniającej pozbawionych zostało 157 osób – 154 obywateli Federacji Rosyjskiej, 2 obywateli Bułgarii i 1 obywatel Iraku. W zakresie cofania ochrony międzynarodowej widoczne są wyraźne tendencje wzrostowe w porównaniu do roku 2017, w którym pozbawiono ochrony międzynarodowej 89 osób.

W przypadku 2 128 osób wydano decyzje negatywne (tj. bądź o uznaniu wniosku za niedopuszczalny – 1 144 osoby, bądź o odmowie udzielenia obu form ochrony międzynarodowej – 984 osoby). Jest to poziom porównywalny do roku 2017 (wówczas decyzje negatywne otrzymało 2 091 osób).

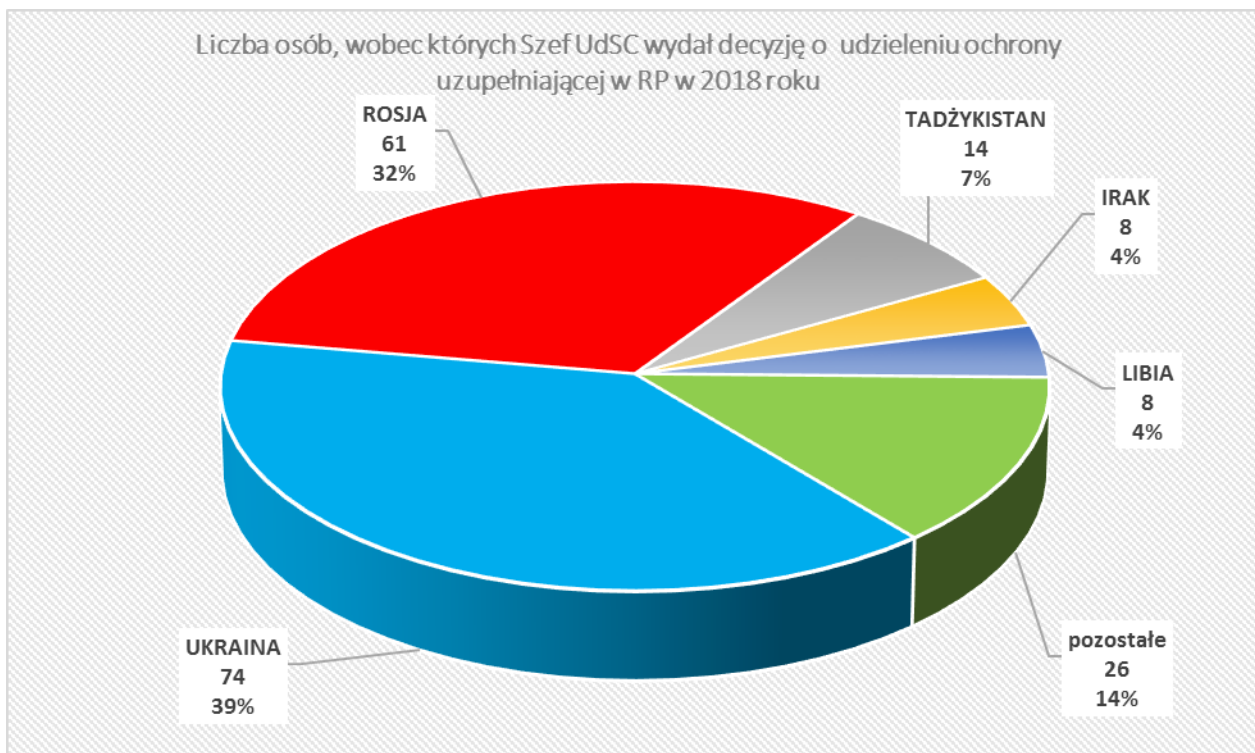
Część z ubiegłorocznych wniosków rozpatrzono w trybie przyspieszonym. Jest to szczególnie ważne, gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej składa osoba, która ma być zobowiązana do powrotu. Instytucja ta pozwala na zapobieganie instrumentalnemu traktowaniu procedury w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, jako środka uniemożliwiającego powrót. Ponadto jej istnienie przyczynia się do skrócenia czasu trwania takiego postępowania. Tryb przyspieszony zastosowano w przypadku 173 cudzoziemców.

W roku 2018 odnotowano 2 przypadki zastosowania tzw. klauzuli wyłączającej, określonej w art. 1F *Konwencji Genewskiej*. Jedna spraw dotyczyła

obywatela Libii, druga – obywatela Egiptu. W obu przypadkach toczy się postępowanie odwoławcze przed Radą do Spraw Uchodźców. Należy wspomnieć, że okoliczności skutkujące wykluczeniem z możliwości korzystania z dobrodziejstw *Konwencji* zostały wprost wskazane w *ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (vide art. 19 ust. 1 pkt 3). Klauzulę wyłączenia (z uwagi na względy bezpieczeństwa państwa lub społeczeństwa) zastosowano także w 1 przypadku dotyczącym ochrony uzupełniającej – sprawa dotyczyła obywatela Syrii, a postępowanie odwoławcze jest w toku.

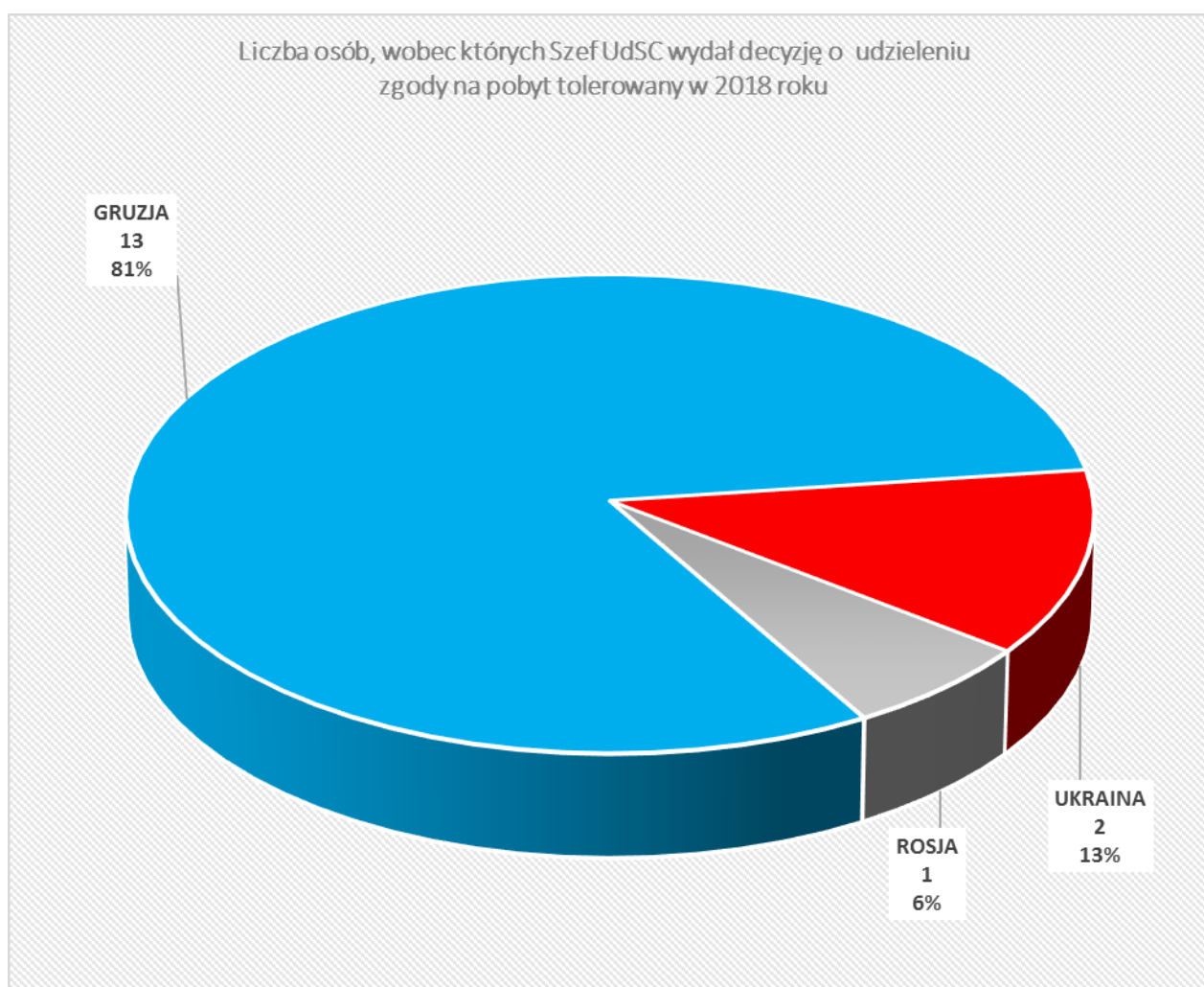
Jak wzmiankowano wcześniej, w przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy, z urzędu rozstrzyga się o potrzebie udzielenia cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej. W 2018 r. ochrona uzupełniająca została udzielona 191 osobom, w tym między innymi 74 obywatelom Ukrainy, 61 obywatelom Federacji Rosyjskiej i 14 osobom przybyłym z Tadżykistanu. Jest to liczba prawie dwukrotnie niższa w porównaniu do roku 2017 - wówczas ochronę uzupełniającą otrzymało 340 cudzoziemców.

W sprawach wszczętych przed dnia 1 maja 2014 r. w sytuacji, kiedy cudzoziemiec nie spełniał warunków do nadania statusu uchodźcy ani warunków do udzielenia ochrony uzupełniającej, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców badał potrzebę objęcia cudzoziemca ochroną w postaci zgody na pobyt tolerowany. Cudzoziemcowi udzielało się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu *Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.* lub naruszałoby prawo do życia rodzinnego w rozumieniu ww. *Konwencji*, lub naruszałoby prawa dziecka określone w *Konwencji o prawach dziecka, przyjętej*

przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r., w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.

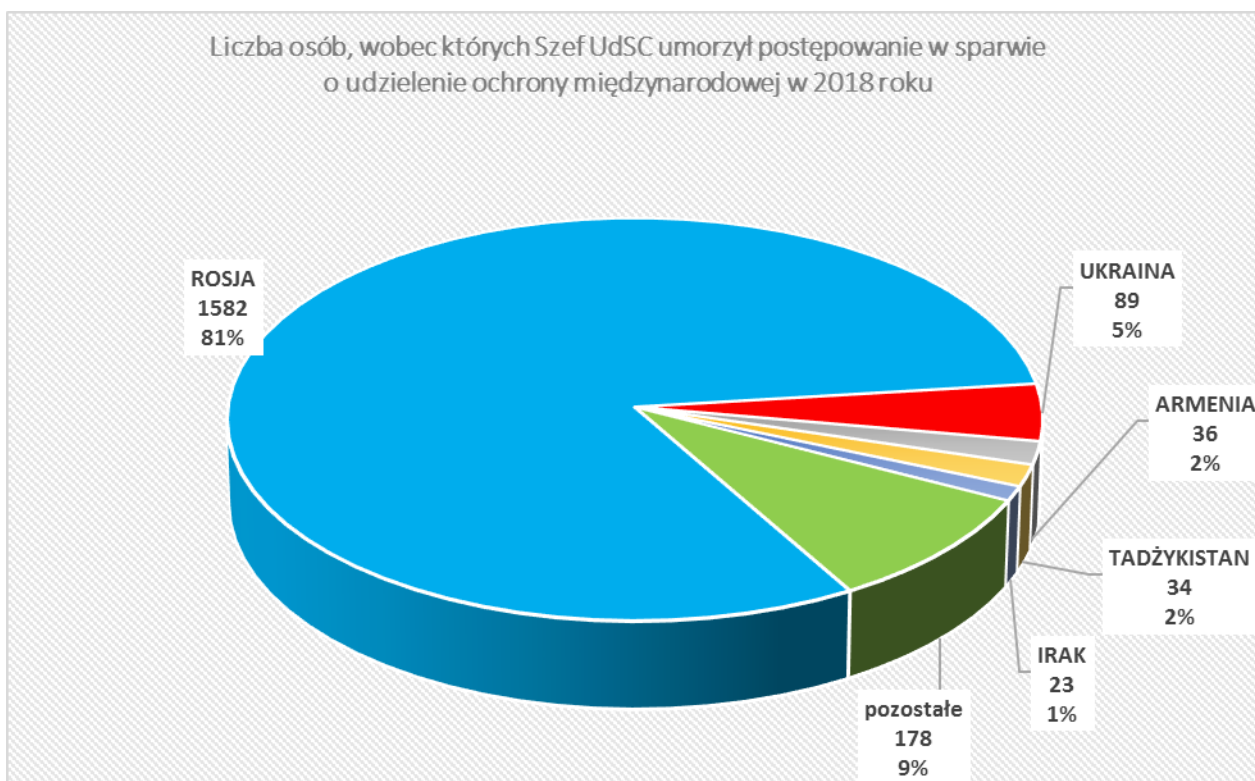
W 2018 r. odmówiono nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej i jednocześnie udzielono zgody na pobyt tolerowany 16 osobom – podobnie jak w roku 2017, wówczas bowiem ta forma ochrony została zastosowana wobec 19 cudzoziemców. Dominującą grupą cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt tolerowany byli obywatele Gruzji – 13 osób.

Powyższe dane wskazują, iż w 2018 r. w Polsce objęto ochroną międzynarodową oraz krajową łącznie 375 cudzoziemców. Stanowi to około 9%

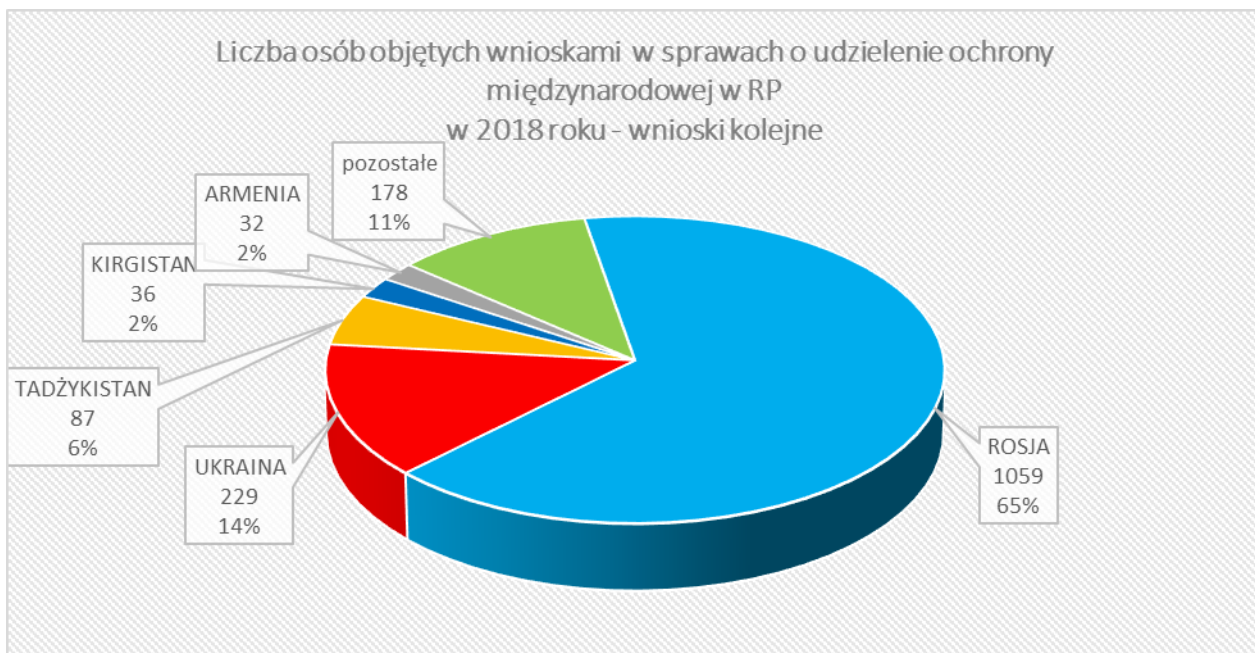
osób, które złożyły wnioski o nadanie statusu uchodźcy – co jest poziomem porównywalnym do roku 2017.

W 2018 r. umorzono postępowania prowadzone wobec 1 942 osób, w tym wobec 1 582 obywateli Federacji Rosyjskiej, 89 cudzoziemców z Ukrainy, 36 obywateli Armenii oraz 34 obywateli Tadżykistanu. Liczba osób, których postępowania zostały zakończone takim rozstrzygnięciem była więc mniejsza niż w roku 2017 (2 747 osób). Zauważyć jednak należy, że procentowy udział tego typu rozstrzygnięć w stosunku do wszystkiego rodzaju wydanych decyzji także zmalał. O ile w 2016 r. stanowiły one około 79% rozstrzygnięć, a w 2017 r. około 51%, to w ubiegłym już tylko około 44%. Wskazywać to może, że coraz więcej cudzoziemców jest zainteresowanych zakończeniem postępowania w Polsce i ewentualnym pozostaniem w naszym kraju.

Najczęściej podstawą wydania decyzji o umorzeniu było wycofanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej (także tzw. dorozumiane).

W 2018 r. podobnie jak w latach ubiegłych zdarzały się przypadki wielokrotnego wnioskowania o udzielenie ochrony międzynarodowej. Zjawisko składania przez tych samych cudzoziemców kolejnych wniosków jest obserwowane od roku 2003, wówczas kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy złożyły 93 osoby (około 1,3% ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących). W następnych latach tendencja w tym zakresie była wzrostowa: 2004 r. – 137 osób (około 2 %), 2005 r. - 1 141 osób (około 21 %), 2006 r. – 3 280 osób (46 %). W roku 2007 po raz pierwszy nastąpił spadek liczby cudzoziemców składających kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy do liczby 2 842 osób, co stanowiło 28 % ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących. W roku 2008 odsetek ten wyniósł 15 % (1 316 spośród 8 517 wnioskujących), a w roku 2009 – 10% (1 538 spośród 15 336 wnioskujących). W roku 2010 odnotowano tendencję wzrostową - kolejne wnioski złożyło już aż około 34% osób (2 204 spośród 6 534 wnioskujących), w 2011, 2012 i 2013 – ponownie spadkową, na poziomie odpowiednio około 26% (1 801 spośród 6 534 wnioskujących), 15 % (1 579 osób spośród 10 753 wnioskujących) i 8% (1 219 osób spośród 14 996 wnioskujących). W 2014 r. tendencja ta uległa zmianie – z kolejnymi wnioskami wystąpiło już około 16% wnioskujących (1 072 osób). W kolejnych latach poziom ten utrzymywał się – w 2015 r. kolejne wnioski złożyło 1 970 osób (około 16% wnioskujących), w 2016 r. – 2 481 cudzoziemców (około 20% wnioskujących), w 2017 r. – 2 228 cudzoziemców (około 44% wnioskujących). W ubiegłym roku tendencja ta uległa zmianie, a procent wnioskodawców kolejny raz ubiegających się o ochronę międzynarodową zmniejszył się do 39% (1621 cudzoziemców).

Przyczyny praktyki wielokrotnego wnioskowania przez te same osoby o udzielenie ochrony międzynarodowej są dwojakie – próba uniknięcia wydania i/lub wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu lub też możliwość dalszego korzystania ze świadczeń dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Rok 2018 to trzeci rok obowiązywania przepisów w zakresie udzielania nieodpłatnej informacji i pomocy prawnej.

Nieodpłatna informacja prawna w postępowaniu w pierwszej instancji przysługuje wnioskodawcy i cudzoziemcowi, wobec którego toczy się postępowanie w sprawie pozbawienia go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Nieodpłatna informacja prawna polega na poinformowaniu wnioskodawcy lub cudzoziemca, wobec którego toczy się postępowanie w sprawie pozbawienia go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, o obowiązujących przepisach prawnych z zakresu udzielania ochrony międzynarodowej, pozbawiania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej i przepisach regulujących postępowanie przed organami administracji publicznej

w należących do właściwości tych organów sprawach z tego zakresu, przy uwzględnieniu szczególnej sytuacji tych osób. Nieodpłatnej informacji prawnej udzielają pracownicy urzędu obsługującego Szefa Urzędu.

Nieodpłatna pomoc prawna obejmuje:

- sporządzenie odwołania od decyzji o: odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, przekazaniu wnioskodawcy do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i umorzeniu postępowania, uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, odmowie uwzględnienia oświadczenia wnioskodawcy o zamiarze dalszego ubiegania się o udzielenie ochrony międzynarodowej, pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej,

- zastępstwo prawne w postępowaniu odwoławczym w sprawie: udzielenia ochrony międzynarodowej, przekazania wnioskodawcy do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, pozbawienia statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej.

Nieodpłatnej pomocy prawnej udziela osobiście: adwokat, radca prawny albo osoba niebędąca adwokatem ani radcą prawnym, zatrudniona w organizacji pozarządowej prowadzącej działalność pożytku publicznego, uprawnionej do udzielania nieodpłatnej pomocy prawnej. Gotowość do świadczenia nieodpłatnej pomocy prawnej w 2018 roku zadeklarowało 184 radców prawnych, 253 adwokatów oraz 3 organizacje pozarządowe: Fundacja Instytut na Rzecz Państwa Prawa (Lublin), Stowarzyszenie Interwencji Prawnej (Warszawa) oraz Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć (Kraków).

W roku 2018 z nieodpłatnej pomocy prawnej skorzystało 361 uprawnionych do niej cudzoziemców, a na nieodpłatną pomoc prawną wydano

około 249 653 zł. Dla porównania rok wcześniej było to 425 beneficjentów, a wydatkowana kwota wyniosła około 258 033 zł.

3. Postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców

Szczególną ochroną w toku postępowań o udzielenie ochrony międzynarodowej objęte są następujące grupy cudzoziemców: małoletni przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez przedstawiciela prawnego lub zwyczajowego (małoletni bez opieki), ofiary przemocy oraz osoby niepełnosprawne, jak również osoby w podeszłym wieku, kobiety ciężarne, osoby samotnie wychowujące dziecko, ofiary handlu ludźmi, osoby chore. Szczególne traktowanie może polegać na zapewnieniu takim osobom specjalnej pomocy socjalnej lub/i zapewnieniu specjalnego wsparcia w zakresie procedury.

I tak, zeznania od takich osób odbiera się w warunkach dostosowanych do ich potrzeb i możliwości percepcji. Czynności w toku postępowania są dokonywane przy udziale psychologa lub pedagoga (w przypadku małoletnich bez opieki) albo psychologa lub lekarza (w przypadku pozostałych kategorii osób), wyłącznie przez wykwalifikowanych pod tym względem pracowników. Co do zasady osób, których stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli poddani przemocy, są małoletnimi bez opieki lub osobami niepełnosprawnymi nie można umieścić w areszcie dla cudzoziemców lub strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców.

Szczególny tryb postępowania wobec małoletnich bez opieki, ofiar przemocy oraz osób niepełnosprawnych nie wynika z samej *Konwencji Genewskiej*. Spełnia on jednak zalecenia Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców co do standardów procedur uchodźczych. Ponadto stanowi realizację przepisów *dyrektywy Rady nr 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl* (Dz. Urz. WE nr L 031 z dnia 6 lutego 2003 r.), *dyrektywy Rady nr 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia*

minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich (Dz. Urz. WE nr L 326 z dnia 13 grudnia 2005 r.), dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona), wdrożonych do polskiego porządku prawnego.

4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 33 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* „żadne umawiające się państwo nie wydali lub nie zawróci w żaden sposób uchodźcy do granicy terytoriów, gdzie jego życiu lub wolności zagrażałoby niebezpieczeństwo ze względu na jego rasę, religie, obywatelstwo, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne”. Respektując powyższy zakaz polski prawodawca zakazał wykonywania decyzji o zobowiązaniu do powrotu do czasu doręczenia cudzoziemcowi decyzji ostatecznej w sprawie o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Wykorzystywanie tego przywileju poprzez wnioskowanie o udzielenie ochrony międzynarodowej przez osoby, które nie żywią uzasadnionej obawy przed prześladowaniem, ale obawiają się odesłania z Polski, skłoniło ustawodawcę do wprowadzenia rozwiązań prawnych przeciwdziałających temu zjawisku.

Przykładowo, art. 87 – 89 cb regulują kwestie zatrzymania oraz umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub zastosowania w stosunku do osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej aresztu dla cudzoziemców. Na ich podstawie można pozbawić wolności cudzoziemca o nieustalonej lub budzącej wątpliwości tożsamości, osobę w celu zebrania informacji, na których opiera się wniosek albo w celu realizacji przekazania zgodnie z tzw. rozporządzeniem Dublin III, jeżeli istnieje znaczne prawdopodobieństwo ucieczki takiej osoby, cudzoziemca w celu wydania lub wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu, cudzoziemca stwarzającego zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa czy bezpieczeństwa i porządku publicznego. Organy Straży Granicznej mają także możliwość stosowania środków alternatywnych w stosunku do detencji, takich jak: zgłaszanie się w

określonych odstępach czasu do wskazanego organu, wpłata zabezpieczenia pieniężnego czy zamieszkiwanie w wyznaczonym miejscu.

W 2018 r. zatrzymano i osadzono w strzeżonych ośrodkach lub aresztach dla cudzoziemców 256 cudzoziemców ubiegających się o ochronę międzynarodową, co jest poziomem niższym niż w roku 2017 (wówczas zatrzymano, a następnie osadzono 353 osoby), z tym, że jednocześnie środki alternatywne w stosunku do detencji zastosowano wobec 823 osób (rok wcześniej było to aż 2 139 osób).

5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej

Konwencja Genewska nie reguluje kwestii związanych z utrzymaniem przez państwo przyjmujące osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. *Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* przewiduje możliwość udzielania takim osobom pomocy socjalnej i opieki medycznej oraz, fakultatywnie, pomocy w dobrowolnym powrocie do kraju, do którego mają prawo wjazdu czy też pomocy w przeniesieniu do państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Pomoc socjalna obejmuje pomoc udzielaną w ośrodku lub pomoc udzielaną poza ośrodkiem, polegającą na wypłacie świadczenia pieniężnego na pokrycie we własnym zakresie kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto osobie, która pokryła koszty pogrzebu cudzoziemca zmarłego w trakcie trwania postępowania, przysługuje zasiłek pogrzebowy.

W 2018 r. w związku z realizacją ww. zadań ustawowych Urząd do Spraw Cudzoziemców wydatkował łączną kwotę 44 737 519, 14 zł, o około 22 % mniej niż w roku 2017 (wówczas kwota ta wyniosła 57 043 375,04 zł). Ww. środki zostały przeznaczone na:

- zakwaterowanie w ośrodkach dzierżawionych – 16 864 262,09 zł,
- świadczenia o charakterze pieniężnym – 15 128 711,25 zł,
- świadczenia medyczne (w tym zakup leków) – 10 529 523,39 zł,
- żywienie systemem zleconym – 1 681 597,89 zł,
- zakup środków żywności – 443 812,12 zł,
- pomoc w dobrowolnym wyjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - 89 612,40 zł.

Duża część świadczeń jest udzielana w ośrodkach dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej. Według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r. istniało 11 ośrodków (4 ośrodki własne Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz 7 wynajmowanych) – jest to liczba taka sama jak w roku poprzednim.

Pod koniec 2018 r. z pomocy Urzędu do Spraw Cudzoziemców korzystało 2 905 osób, z czego 1 628 udzielano pomocy w postaci świadczenia pieniężnego. Ogólna liczba osób korzystających z pomocy socjalnej i opieki medycznej była zatem mniejsza w porównaniu do roku 2017 (wówczas wyniosła ona 3 417 osób).

W 2018 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z Międzynarodową Organizacją do Spraw Migracji (IOM) w zakresie realizacji programu dobrowolnych powrotów. W ubiegłym roku ze wsparcia IOM skorzystało 44 cudzoziemców – o około 63% mniej w porównaniu do roku 2017 (118 osób).

Urząd do Spraw Cudzoziemców w 2018 r. współpracował z organizacjami pozarządowymi. W ramach ich działalności w poszczególnych ośrodkach organizowane było:

- wsparcie psychologiczne,
- pomoc prawna,
- zajęcia aktywizujące, integracyjne oraz rekreacyjne, a także
- warsztaty antyprzemocowe skierowane w szczególności do kobiet i dzieci.

Ww. działania były prowadzone przez około 30 fundacji i instytucji prowadzących działalność w ośrodkach podległych Urzędowi do Spraw Cudzoziemców.

Dodatkowo Urząd do Spraw Cudzoziemców w ramach projektu „*Wsparcie materialne i edukacyjne dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony*

międzynarodowej w Polsce”, współfinansowanego ze środków Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, organizował we wszystkich ośrodkach zajęcia z nauki języka polskiego oraz zajęcia świetlicowe. Nauka języka polskiego odbywała się we wszystkie dni tygodnia z podziałem na grupy dla dzieci i dorosłych. Natomiast zajęcia świetlicowe prowadzone były raz w tygodniu i korzystali z nich małoletni mieszkańcy ośrodków w przedziale wiekowym 7-18 lat. Jednocześnie we wszystkich ośrodkach dla dzieci w wieku przedszkolnym organizowane były przedszkola.

Dla nowoprzybyłych cudzoziemców organizowane były w ośrodkach recepcyjnych w Podkowie Leśnej-Dębaku oraz w Białej Podlaskiej spotkania informacyjne, które przybliżały kwestie związane z pomocą socjalną oraz podstawowym funkcjonowaniem w Polsce, tj. normami, obyczajami, tradycjami, edukacją medyczną, kwestiami zatrudnienia etc.

6. Realizacja *Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego* w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów

Art. 28 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* stanowi, że państwa wydają uchodźcom legalnie przebywającym na ich terytoriach dokumenty podróży potrzebne do podróżowania poza ich terytoriami, chyba, że stoją temu na przeszkodzie ważne względy bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego. Załącznik do *Konwencji Genewskiej* zawiera szczegółowe postanowienia odnoszące się do dokumentów podróży dla uchodźców. Normy te są w Polsce realizowane w całości.

Dokument podróży wydawany uznanym uchodźcom przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest zgodny z wzorem określonym we wspomnianym załączniku. Zgodnie z paragrafem 3 załącznika opłaty pobierane za wystawienie dokumentu nie powinny przekraczać najniższych opłat pobieranych za paszporty państwowe. W Polsce całkowicie odstąpiono od pobierania opłat za wydanie dokumentów podróży, o których mowa w *Konwencji Genewskiej*.

Dokument, z wyjątkiem szczególnych lub wyjątkowych przypadków, powinien być wystawiony na możliwie największą liczbę państw (§ 4 załącznika), a okres jego ważności powinien wynosić jeden rok lub dwa lata, w zależności od uznania wydających go władz (§ 5 załącznika). W związku z przepisami *rozporządzenia Rady nr 2252/2004/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie* (Dz. Urz. UE L 385 z dnia 29 grudnia 2004 r.), począwszy od dnia 28 sierpnia 2006 r. dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* wydawane były na okres 1 roku. Zgodnie z ww. rozporządzeniem dokumenty podróży, których okres ważności przekracza 12 miesięcy, muszą zawierać odpowiednio zabezpieczone nośniki pamięci, w których znajdować się mają dane

biometryczne, tj. obraz twarzy i odciski linii papilarnych posiadacza dokumentu. Wymóg ten został spełniony z dniem 29 czerwca 2009 r., w związku z czym dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* zaczęły być wydawane na okres 2 lat.

Wspomnieć ponadto należy, iż Polska jest stroną *Europejskiego Porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców, sporządzonego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r.* oraz *Europejskiego Porozumienia o przekazywaniu odpowiedzialności za uchodźców, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 października 1980 r.*

7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców

Na podstawie art. 35 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* państwa obowiązane są do współpracy z Urzędem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców (UNHCR) lub z każdą inną agencją Narodów Zjednoczonych, która może go zastąpić w pełnieniu jego funkcji, w szczególności w celu ułatwienia jego obowiązku nadzorowania stosowania postanowień Konwencji.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje przedstawicielowi UNHCR szereg uprawnień, między innymi prawo swobodnego kontaktowania się z cudzoziemcem, dostęp do informacji o przebiegu postępowania, dostęp do akt sprawy oraz prawo składania do akt sprawy opinii, dokumentów i materiałów.

W roku 2018, podobnie jak w poprzednich latach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców współpracował z Przedstawicielstwem UNHCR w Polsce we wszystkich istotnych dla uchodźców i osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej kwestiach. Opinie UNHCR na temat sytuacji w krajach pochodzenia wnioskodawców były uwzględniane w toku postępowań o udzielenie ochrony międzynarodowej.

8. Realizacja *Konwencji Genewskiej* oraz *Protokołu Nowojorskiego* w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej

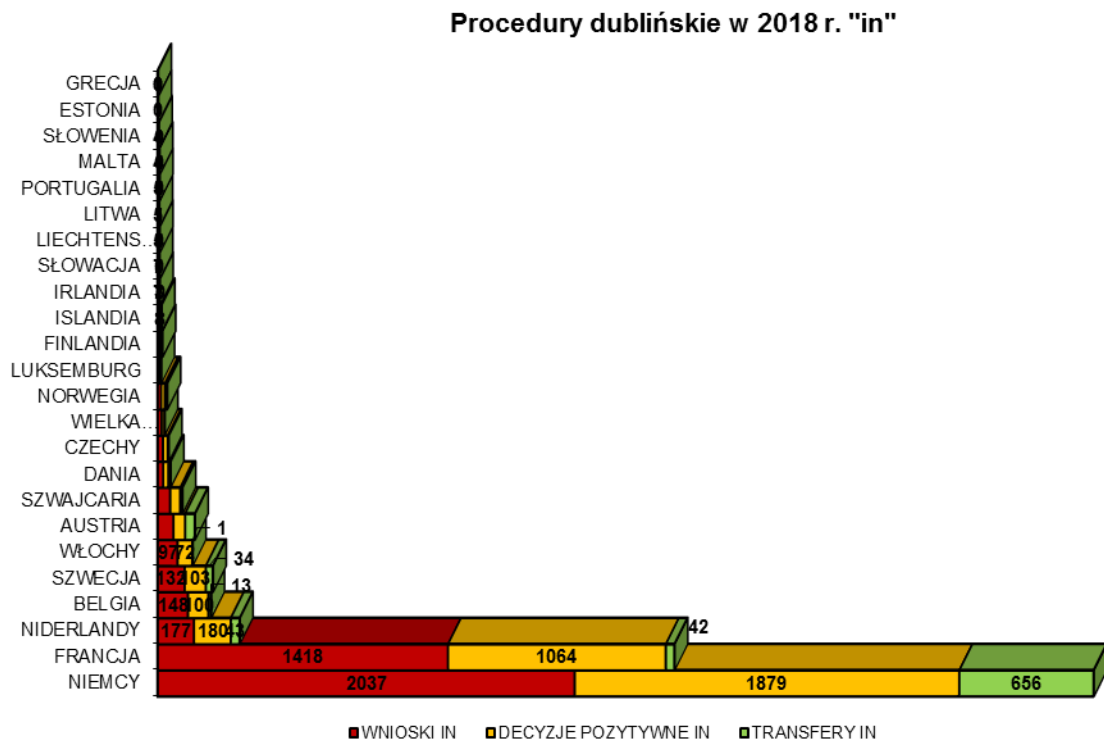
Wraz z akcesją do Unii Europejskiej Polskę zaczęło obowiązywać między innymi *rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela kraju trzeciego* (Dz. Urz. WE, Nr L 50 z dnia lutego 2003 r.). Począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. do kwestii odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej stosuje się - *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona)* (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31).

Rozporządzenie zakłada odpowiedzialność tylko jednego państwa członkowskiego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Cudzoziemiec, który złoży kolejny wniosek w innym państwie stosującym rozporządzenie zostanie przekazany do państwa, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku, według kryteriów w nim zawartych. Podczas ustalania odpowiedzialności państwa za rozpatrzenie wniosku bierze się pod uwagę między innymi okoliczności związane z wjazdem i pobytem cudzoziemca na terytorium państw stosujących rozporządzenie oraz możliwość połączenia cudzoziemca z członkami rodziny, którzy otrzymali ochronę międzynarodową w innych państwach.

Praktyka pokazuje, iż Polska jest mimo wszystko często traktowana przez cudzoziemców jako kraj tranzytowy, a rzeczywistym celem sporej części osób

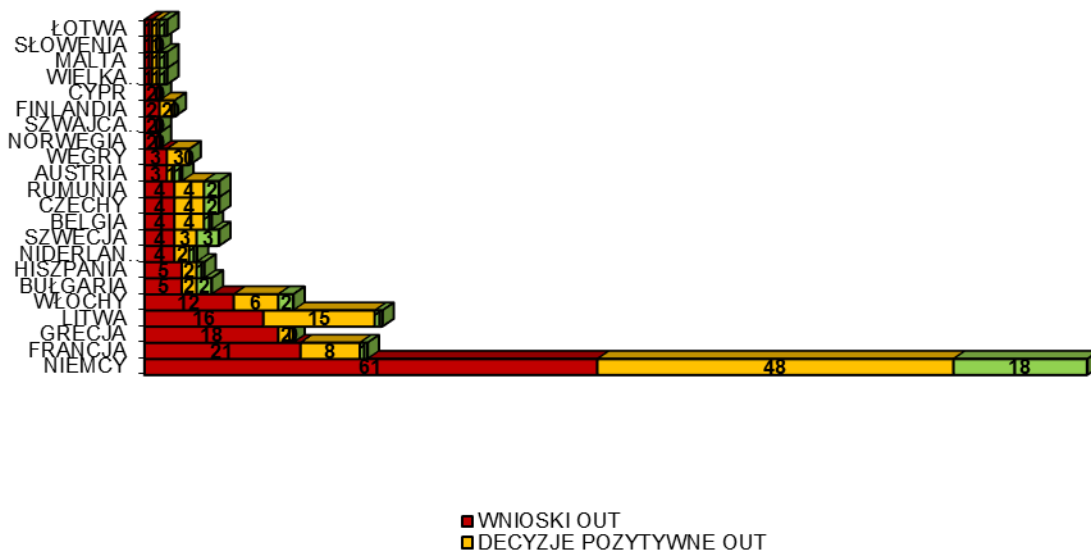
ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce jest zalegalizowanie pobytu w innych krajach, które gwarantują dostęp do jak najwyższych świadczeń socjalnych. Tymczasem rozporządzenie, po wjeździe cudzoziemca do Polski i złożeniu wniosku, praktycznie uniemożliwia mu skuteczne ubieganie się o ochronę międzynarodową w kolejnych państwach je stosujących.

W 2018 r. w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia do Polski skierowano z innych państw 4 301 wniosków, z których większość opartych było o identyfikację odcisków palców w systemie Eurodac. Najwięcej wniosków skierowały do Polski: Niemcy – 2 037 wniosków, Francja – 1 418 wniosków, Niderlandy – 177 wniosków, Belgia – 148 wniosków i Szwecja – 132 wnioski. Pozytywnie rozpatrzonych zostało 3 623 wnioski (około 84%). W 2018 r. do Polski zostało przekazanych 883 cudzoziemców.

Polska wystosowała do innych państw 176 wniosków, najwięcej do Niemiec – 61, Francji – 21, Grecji – 18, na Litwę – 16 i do Włoch - 12. Większość z nich oparta była o zasadę łączenia członków rodziny oraz przyczyny humanitarne. 110 wniosków zostało rozpatrzonych pozytywnie (około 62%). W 2018 r. z Polski do innych państw stosujących rozporządzenie przekazano 38 osób.

Procedury dublińskie w 2018 r. "out"

Powyższe dane wskazują, iż w stosunku do 2017 r. (5 808 wniosków, 5 144 decyzje pozytywne – około 89%, 1 422 przekazanych cudzoziemców) w ubiegłym roku spadła zarówno liczba wniosków kierowanych do Polski z innych państw, jak i procent pozytywnie załatwionych spraw oraz liczba przekazania.

W zakresie postępowań typu „out” widoczne były tendencje spadkowe w zakresie liczby złożonych przez Polskę do innych państw wniosków i

uznawalności (2017 r. – 165 wniosków i uznawalność na poziomie około 74%, 2018 r. – 176 i uznawalność na poziomie około 62%), wzrost odnotowano natomiast w odniesieniu do liczby przekazanych cudzoziemców (2017 r. – 16 osób, 2018 r. – 38 osób).

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodna z większością obowiązujących w Unii Europejskiej aktów prawnych w dziedzinie uchodźstwa. Do ustawy transponowano przepisy:

- dyrektywy Rady nr 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów zapewniania ochrony czasowej w przypadku masowego napływu uchodźców oraz w sprawie działań podejmowanych w celu rozłożenia wysiłków między państwami członkowskimi w celu przyjęcia tych osób, a konsekwencjami tego przyjęcia (Dz. Urz. WE nr L 212, z dnia 7 sierpnia 2001 r.),

- dyrektywy w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl,

- dyrektywy w sprawie minimalnych standardów kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zakresu przyznawanej ochrony (Dz. Urz. WE nr L 304 z dnia 30 września 2004 r.), oraz

- dyrektywy w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy.

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011, str. 9),

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony

międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 60),

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 96),

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona).

Procedowany w 2018 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (będący obecnie na etapie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych) ma na celu dalszą harmonizację prawa krajowego z prawem Unii Europejskiej, w tym przede wszystkim w zakresie unormowań wynikających z dyrektywy w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) oraz dyrektywy w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową w kierunku wykorzystania w prawie krajowym dopuszczonych dyrektywami rozwiązań o charakterze fakultatywnym. Wśród nich szczególnie przydatnym instrumentem w ocenie projektodawcy jest możliwość wprowadzenia procedury granicznej dla rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Państwa członkowskie mogą, zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami przewidzieć procedury pozwalające podejmować na granicach lub w strefach tranzytowych państw członkowskich decyzje dotyczące dopuszczalności wniosków o udzielenie tej ochrony, z którymi wystąpiono w takich miejscach, lub decyzje dotyczące merytorycznej

treści wniosków wydawane w zgodzie z podstawowymi zasadami i gwarancjami określonymi w dyrektywie.

Konsekwencją członkostwa Polski w Unii Europejskiej jest nie tylko konieczność dostosowywania przepisów prawa krajowego do regulacji unijnych, lecz również możliwość korzystania z unijnych funduszy, w tym Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (FAMI).

W 2018 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców był beneficjentem następujących projektów współfinansowanych ze środków FAMI:

- *Remont ośrodka w Podkowie Leśnej-Dębaku nr 3/1-2015/BK-FAMI;*
- *Remont ośrodka w Lininie nr 18/1-2015/BK-FAMI;*
- *Wizyty studyjne pracowników Urzędu do Spraw Cudzoziemców nr 10/1-2015/BK-FAMI;*
- *Wsparcie materialne i edukacyjne dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce nr 8/1-2015/BK-FAMI;*
- *Zwiększenie zdolności pracowników DPU UDSC do zbierania, gromadzenia, analizy i rozpowszechniania informacji o krajach pochodzenia, 2016-2018 nr 2/1-2015/BK-FAMI;*
- *Opracowanie i wdrożenie długofalowej strategii komunikacyjnej Urzędu do Spraw Cudzoziemców nr 6/1-2015/BK-FAMI;*
- *Adaptacja siedziby Urzędu do Spraw Cudzoziemców na potrzeby obsługi cudzoziemców nr 1/4-2017/BK-FAMI;*
- *Remont Punktu Przyjmowania Wniosków od Cudzoziemców przy ul. Taborowej 33 nr 2/4-2017/BK-FAMI;*
- *Wsparcie logistyczne w zakresie udzielania pomocy socjalnej nr 3/4-2017/BK-FAMI;*
- *Modernizacja Systemu Pobyt v.2 oraz infrastruktury teleinformatycznej, wykorzystywanej przy Systemie Pobyt v.2 i Krajowym Systemie Konsultacyjnym nr 1/3-2017/BK-FAMI;*

- *Stworzenie koncepcji Migracyjnego Centrum Analitycznego nr 1/5-2017/BK-FAMI;*

- *Szkolenie pilotażowe na potrzeby zespołów wsparcia EASO nr 1/6-2017/BK-FAMI.*

Dodatkowo Urząd do Spraw Cudzoziemców występował w roli partnera, zapewniając współfinansowanie w projekcie *Monitoring pracy i pobytu w celach zarobkowych cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*, finansowanym ze środków Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa.

9. Zakończenie

W ocenie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rzeczpospolita Polska w 2018 r. zrealizowała w całości zobowiązania wynikające z *Konwencji Genewskiej* i *Protokołu Nowojorskiego*.

10. Załączniki (tabele statystyczne)

Tabela 1: Liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych w 2018 r. i objętych nimi osób

OBYWATELSTWO	RAZEM	
	wnioski	osoby
AFGANISTAN	40	44
ALBANIA	1	1
ALGERIA	15	15
ANGOLA	1	4
ARMENIA	35	71
AZERBEJDŻAN	17	37
BANGLADESZ	20	20
BEZ OBYWATELSTWA	11	11
BIAŁORUŚ	32	45
BRAZYLIA	1	1
BUŁGARIA	2	2
CHINY	4	5
DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA	2	2
EGIPT	19	21
ERYTREA	3	3
ETIOPIA	4	4
GABON	1	2
GAMBIA	1	1
GHANA	3	3
GRUZJA	30	52
GWINEA	3	3
INDIE	15	17
IRAK	54	70
IRAN	42	45
JEMEN	8	13
JORDANIA	3	3
KAMERUN	3	3
KANADA	0	1
KAZACHSTAN	6	26
KIRGISTAN	17	43
KOSOWO	1	1
LIBAN	1	1
LIBIA	4	4
MAROKO	1	1
MOŁDOWA	5	7
MONGOLIA	1	1
MYANMAR (BIRMA)	1	1
NEPAL	1	1
NIEOKREŚLONY	2	2
NIGERIA	14	14
PAKISTAN	37	42
PALESTYNA	4	4
ROSJA	956	2721
W tym Czeczenia	840	2435

RUMUNIA	1	1
SENEGAL	2	2
SIERRA LEONE	1	1
SŁOWENIA	1	1
SOMALIA	1	1
SRI LANKA	3	3
SUDAN	3	3
SYRIA	19	25
TADŻYKISTAN	57	144
TAJLANDIA	0	1
TUNEZJA	1	1
TURCJA	36	61
TURKMENISTAN	3	9
UGANDA	3	4
UKRAINA	321	466
UZBEKISTAN	5	6
WENEZUELA	3	3
WIETNAM	34	35
Suma końcowa	1915	4135

Tabela 2: Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2018 r. decyzję w postępowaniu o udzielenie ochrony międzynarodowej

OBYWATELSTWO	STATUS UCHODŹCY	OCHRONA UZUPEŁNIAJĄCA	ZGODA NA POBYT TOLEROWANY	NEGATYWNA	UMORZENIE	SUMA
AFGANISTAN	8	3	0	3	20	34
ALBANIA	0	0	0	1	0	1
ALGERIA	0	0	0	5	8	13
ARABIA SAUDYJSKA	0	0	0	1	0	1
ARMENIA	0	0	0	52	36	88
AZERBEJDŻAN	0	4	0	27	9	40
BANGLADESZ	0	1	0	20	7	28
BEZ OBYWATELSTWA	7	4	0	2	5	18
BIAŁORUŚ	5	5	0	20	9	39
BUŁGARIA	0	0	0	0	3	3
CHINY	0	0	0	3	1	4
DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA	1	0	0	2	1	4
EGIPT	9	0	0	4	8	21
ERYTREA	0	1	0	0	0	1
ETIOPIA	2	0	0	5	0	7
GHANA	0	0	0	1	1	2
GRUZJA	0	0	13	49	12	74
GWINEA	0	0	0	4	0	4
INDIE	1	0	0	12	4	17
IRAK	19	8	0	11	23	61
IRAN	9	0	0	12	7	28
JAMAJKA	0	0	0	1	0	1
JEMEN	1	3	0	0	1	5
JORDANIA	0	0	0	1	0	1
KAMERUN	1	0	0	2	0	3
KANADA	0	0	0	1	0	1
KAZACHSTAN	0	1	0	10	7	18
KIRGISTAN	2	0	0	43	7	52
KONGO	1	0	0	2	0	3
KOSOWO	0	0	0	0	1	1
KUBA	0	0	0	3	2	5
LIBAN	0	0	0	3	0	3
LIBIA	1	8	0	1	2	12
MAROKO	0	0	0	0	1	1
MOŁDOWA	0	0	0	7	2	9
NEPAL	1	0	0	1	0	2
NIEOKREŚLONY	0	0	0	3	1	4
NIGERIA	0	0	0	8	4	12
PAKISTAN	14	0	0	26	14	54
PALESTYNA	1	0	0	0	3	4
ROSJA	9	61	1	1212	1582	2865
W tym Czeczenia	7	45	1	1089	1407	2549
RUMUNIA	0	0	0	0	1	1
SENEGAL	0	1	0	0	1	2
SIERRA LEONE	0	0	0	1	0	1
SŁOWENIA	0	0	0	0	1	1
SOMALIA	1	0	0	0	1	2
SRI LANKA	0	0	0	1	1	2

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI	0	0	0	1	0	1
SUDAN	0	0	0	2	1	3
SYRIA	16	3	0	2	1	22
TADŻYKISTAN	10	14	0	77	34	135
TAJLANDIA	0	0	0	1	0	1
TAJWAN	0	0	0	1	0	1
TUNEZJA	0	0	0	1	0	1
TURCJA	26	0	0	20	15	61
TURKMENISTAN	10	0	0	0	0	10
UGANDA	0	0	0	1	1	2
UKRAINA	11	74	2	443	89	619
UZBEKISTAN	1	0	0	2	4	7
WENEZUELA	0	0	0	0	1	1
WIETNAM	1	0	0	17	10	28
Suma	168	191	16	2128	1942	4445

Tabela 3: : Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2018 r. decyzję o pozbawieniu ochrony międzynarodowej

Obywatelstwo	POZBAWIENIE STATUSU UCHODźCY	POZBAWIENIE OCHRONY UZUPEŁNIAJĄCEJ	RAZEM
BUŁGARIA	0	2	2
GRUZJA	0	0	0
IRAK	0	1	1
LIBAN	1	0	1
PAKISTAN	1	0	1
ROSJA	9	154	163
Suma	11	157	168